

A dicsőség az alázat gyümölcse

Akik gyakran forgatják az Írásokat, azoknak ez már szinte közhelynek tűnhet, hiszen sok helyen találjuk, hogy a kevélyeket az Isten nem szívleli, az alázatosakat ellenben felmagasztalja. Mégis érdemes gyakran ezen elmélkedni, hogy el ne bizonytalanodjunk, el ne tévedjünk, mikor igazságharcainkban elmerülünk, hatalmat kaptunk, elhatalmasodik egy vágyunk vagy éppen félelmünk, érkezik egy visszautasíthatatlan ajánlat vagy belebotlunk egy soha vissza nem térő lehetőségbe. Ezekben az esetekben az alázat, ami legritkábban jut elsőként eszünkbe, hiszen élni kell a lehetőséggel, meg kell ragadni őket, mert azért vannak, azért kapjuk minden esetben, hogy cselekedjünk, javunkra fordítsuk őket (?).

Különösen azért érdemes ezen újra és újra elgondolkodni, mert szerintem sokan nőttek fel azon, hogy legyenek erősek, állhatatosak, álljanak ki a céljaik, az igazuk, az érdekeik, meggyőződésük mellett mindennek és mindenkinek az ellenében. Az alázat ugyanakkor egy szitokszó volt, a meghunyászkodás, megalázkodás, a gerinctelenség, az elvtelenség, önfeladás fedőneve. Miként a szeretet szónak is becsapósan két gyökeres ellentéte van, így az alázatnak is. Irányultsága lehet, magunk felé vagy magunktól más felé. Egyik esetben rólunk és az érdekeinkről van szó és ezek hasznosnak látszó képviselésében vagyunk hajlékonyak, alkalmazkodóak, elnézőek, megalkuvók mindenkivel és mindennel szemben. Ide sorolhatjuk nyugodtan azt is, mikor valaki a végletekig kerüli a nehezebbik végét a dolgoknak, mikor úgy látja, erős gerinc kellene ahhoz, hogy azt valaki megragadja. De van az alázatnak a másik iránya, mikor nem az érdekeink hajtanak, sőt, látszólag, de főleg rövidlátóan szemlélve mást szolgálunk és ráadásul nem is olyat, akitől rövid távon remélhetünk hasznot. Alázat lehet akár Mucius Scaevola tette is, aki bemutatta, hogy mire képesek harcosaikkal, hogy alárendeljük magukat egy magasabb ügyért, mint a saját közvetlen testi épségük, hasznuk és dicsőségük. De mondhatom azt a Japánban elhíresült hittérítőt, aki egy köztéren hirdette az örömhírt, miközben a világ csúfot úzott belőle. Szolgálatában az élete feladására felkészült jeles szamuráj volt az első tanítványa, aki felfigyelt rá, mert még neki is kimagasló volt az az alázat, amivel mégis méltóságban tartott ki a küldetése mellett, jóllehet mindenki nevetségének tárgya volt.

A walesi-bárdok alázata volt, hogy az önös érdekeik teljes feladásával rendelték magukat népük és az igazságosság alá, ahelyett, hogy összeesküvéssel, merényletekkel és idegen hatalmak behívásával igazítottak volna a történelem kerekén.

Vezetői szerepben különösen nehezen gyakorolható erény az alázat, jóllehet, királyaink sora sem válhatott volna szentté olyan helyzetekben, ahol senki nem gondolta volna, hogy az alázat összefér egy nemzet össze- és megtartásának feladatával. Királyként csak az válhatott szentté, aki igen felelősségteljes és kimagasló erőt igénylő feladatában is alázatban maradt, Isten és a nemzetet tartva előbbre, nem pedig saját dicsőségét. Az a vezető, aki erről megfeledkezik, annak nem csak ő, de hazája talán még nagyobb kárát látja.

Jézus pedig előttünk jár, nem csak az alázattal, mivel égben és a világban birtokolt teljes hatalma ellenére lett mindenkinek gúnyának tárgya és áldozata, de a kereszten megdicsőülve azóta is uralkodik az időkön át magasabban, teljesebben és időtállóbban, mint bármely uralkodó jelvényei, hadai körében a világban.

Az ember nem arra született, hogy legyőzzék! A végkövetetése az Öreg halász és a tengernek, jóllehet, nem diadalmaskodott. Megható az emberi küzdelem a nagy és alighanem soha vissza nem

térő lehetőségért, ami szinte az életét követelte. A saját akaratában kudarcot valló embernek is megvan és kijár a maga tisztelete, aki az elhatározásáért, hitéért kiállt és akár meghalt még akkor is, ha esetleg nem is azt az ügyet szolgálta, amit látni vélt vagy lettek volna ott fontosabb, magasabb ügyek is, amiért meghalni lehetett volna akár érdemesebb. Az elbukott ember sem megaláztatott. A bukott ember képlékeny agyaggá válik Istennek keze alá, azaz végre, alkalmassá! Bukása majdan hálaadása középpontjában áll.

Hosszú távon mutatkozik, de gyakran még a világi életben a gyümölcse az alázatnak, amellyel magunk érdekei, vágyai, félelmei ellenében cselekszünk vagy kitartunk annak függvényében, mennyiben valós, időtálló és valóban magas az a magasabb szempont vagy hatalom, ami előtt meghajolunk. Mondhatjuk akkor, hogy talán ez is egyfajta önös, önző viselkedés. Hát, igen. Ezt be kell ismerni. Aki Jézusnak adja életét, az jobb befektetést nem is remélhet a világban. Magam is megvallom gyakran, hogy tisztán önérdemből teszek sok önzetlennek látszó dolgot, hiszen én többet kapok érte, mint, amit ember hálálni vagy fizetni tud. Hogy ne említsük a vértanúkat, akik boldogan adták életüket Jézusért és alázatukért cserébe kapták az Ő keresztjének dicsőségét!

Templomlépcső, 2023. szeptember